

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 188/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Zvarom, SNP 1/A, Veľký Krtíš, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1, čl. 36 ods. 2 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24 S 85/2014 z 20. februára 2015 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo 137/2015 zo 14. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 46

ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 10 ods. 1, čl. 36 ods. 2 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 S 85/2014 z 20. februára 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžo 137/2015 zo 14. decembra 2016 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Veľký Krtíš (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) začalo proti nemu správne konanie pre porušenie povinností uvedených v § 3 ods. 2 písm. c) a § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) a uznalo ho vinným z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e) a k) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), keďže podľa tvrdenia správneho orgánu nezastavil na pokyn dávaný policajnou hliadkou a viedol vozidlo pod vplyvom alkoholu. Sťažovateľ ďalej uviedol, že *„od počiatku namietal obe skutkové zistenia, lebo vozidlo nevedol, a preto sa necítil byť vinný zo spáchania priestupku. Uviedol i osobu, ktorá vozidlo viedla a ktorú i správny orgán vypočul.“*

V konaní žiadal predložiť nespochybniteľný dôkaz o tom, že neuposlúchol výzvu danú policajtom zákonným spôsobom na zastavenie vozidla a konkretizovať v čom túto výzvu neuposlúchol. Namietal, že výzva na zastavenie vozidla policajtom nebola dávaná zákonom predpísaným spôsobom. Žiadal predložiť taký dôkaz, ktorý by bol spôsobilý preukázať, že zastavovanie vozidla bolo v súlade s internými aktmi riadenia, ktoré upravujú postup pri zastavovaní vozidla hliadkou polície. V prípade, že vodič má byť uznaný vinným z priestupku na úseku dynamiky v doprave (na pohybujúcom sa vozidle), je nevyhnutné, aby bol takýto priestupok i riadne zdokumentovaný zodpovedajúcimi technickými záznamovými prostriedkami, napr. záznamom zo služobnej kamery vozidla polície. Uvedené však vykonané, zadokumentované a predložené nebolo. Preto uznanie viny z priestupku po úseku dynamiky dopravy, iba na základe výpovedí policajnej hliadky považuje sťažovateľ za účelové, tendenčné a ničím nepodložené. Tým sa zjavne naruša základný princíp štátu,

keď za riadne nepreukázaný a nezdokumentovaný skutok sa vysloví, je možné brať na vine iba na základe výpovedí členov hliadky PZ. Uvedené vyvoláva v sťažovateľovi pocit právnej neistoty a teda i porušenia základného princípu demokracie a právneho štátu zakotveného v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.“.

3. Okresné riaditeľstvo ako prvostupňový správny orgán vydalo rozhodnutie sp. zn. ORPZ-VK-OPDP62-245/2013-Sk z 3. marca 2014, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie. Rozhodnutie okresného riaditeľstva potvrdil žalovaný druhostupňový správny orgán – Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Banská Bystrica (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) rozhodnutím sp. zn. KRPZ-BB-KDI2-46-002/2014 zo 7. mája 2014, proti ktorému podal sťažovateľ žalobu o preskúmanie zákonnosti.

4. Krajský súd rozsudkom z 20. februára 2015 žalobu zamietol. Na základe odvolania podaného sťažovateľom najvyšší súd rozsudkom zo 14. decembra 2016 potvrdil rozsudok krajského súdu.

5. Sťažovateľ uviedol, že rozsudkom najvyššieho súdu, ako aj rozsudkom krajského súdu boli porušené:

- právo na spravodlivé súdne konanie,
- právo na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom,
- právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu alebo iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy.

6. Porušenie práva na spravodlivé konanie podľa názoru sťažovateľa spočíva v tom, že v konaní pred správnymi orgánmi bolo porušené ustanovenie čl. 17 ods. 9 a 14 nariadenia prezidenta Policajného zboru č. 14/2011 o vykonávaní dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky v platnom znení (ďalej len „nariadenie č. 14/2011“), v zmysle ktorého policajt s vodičom jedná na bezpečnom mieste a v prípade, že je služobné cestné vozidlo vybavené dostupným záznamovým systémom tak, aby konanie bolo týmto systémom riadne zadokumentované. Sťažovateľ argumentoval, že služobné vozidlo službukonajúcej hliadky bolo vybavené pevne vmontovanou záznamovou

kamerou. Záznamy z pevne vmontovanej kamery slúžili správnym orgánom na riadne a spoľahlivé zdokumentovanie a objasnenie vecí, predovšetkým však priestupkov na úseku dynamiky v doprave. Podľa čl. 17 ods. 14 nariadenia č. 14/2011 každé zistenie protiprávneho konania policajt zadokumentuje záznamovou časťou technického prostriedku, ak je ním hliadka vybavená. Ak podozrivá osoba požiadala o nahliadnutie do zhotoveného záznamu a tento je dostupný priamo na mieste konania o skutku, policajt jej nahliadnutie umožní. Podľa okolností na mieste konania o skutku umožní na požiadanie nahliadnutie do záznamu aj ostatným účastníkom konania.

7. Sťažovateľ namietal, že všetky uvedené skutočnosti riadne namietal v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, ako aj v žalobe na preskúmanie zákonnosti a postupu druhostupňového správneho orgánu, a preto nie je pravdou, že by v predmetnej žalobe netvrdil, že konaním správneho orgánu došlo k porušeniu všeobecne záväzného právneho predpisu. Stanovisko správneho orgánu týkajúce sa konštatovania, že tvrdenia policajnej hliadky sú vierohodné a preukazujúce spáchanie priestupkov, ktoré si osvojili i pri preskúmaní jeho postupu aj všeobecné súdy, je arbitrárne, pokiaľ za vierohodný a vinu preukazujúci bol uznaný aj dôkaz získaný nezákonne, a to falšovaním podpisu sťažovateľa.

8. Porušenie práva na prerokovanie vecí nestranným a nezávislým súdom spočíva podľa názoru sťažovateľa v nerešpektovaní čl. 52 ods. 2 a 7 Zbierky nariadení prezidenta Policajného zboru č. 7/2002 o objasňovaní a prejednávaní priestupkov v platnom znení (ďalej len „nariadenie č. 7/2002“), z ktorého je zrejmé, že výrok správneho orgánu je s ním v rozpore, keďže sťažovateľ nebol v uplynulých 12 mesiacoch postihnutý za porušenie ustanovenia § 22 ods. 1 písm. g) zákona o priestupkoch, a preto mu mala byť uložená sankcia v prvej polovici trestnej sadzby. Na základe uvedeného sťažovateľ namietal v žalobe zaujatosť správnych orgánov. Konajúci súd sa uvedenou námietkou zaujatosti nezaoberal, a preto nebol podľa sťažovateľa v konaní nestranným a nezávislým.

9. Sťažovateľ namietal právny záver najvyššieho súdu uvedený v odôvodnení jeho rozhodnutia spočívajúci v tvrdení, že rozhodnutie správnych orgánov v tejto veci zodpovedá

zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o priestupkoch, ako i to, že správne orgány oboch stupňov sa vecou náležite zaoberali, vo veci vykonali dokazovanie v zákonom rámci a v dostatočnom rozsahu, zistili riadne skutočný stav a v odôvodnení rozhodnutí v súlade so zákonom uviedli dôvody svojho rozhodnutia, pokiaľ je súčasne preukázané, že neprihliadali na interné akty riadenia vo veci riadneho objasnenia a zdokumentovania priestupku vyplývajúce z čl. 17 ods. 9 a 14 nariadenia č. 14/2011 a podľa čl. 52 ods. 2 a 7 nariadenia č. 7/2002.

10. Porušenie práva na rovnosť postavenia v konaní, ako i práva na ochranu mena a dobrej povesti vyplýva podľa názoru sťažovateľa z konštatovania najvyššieho súdu, že povinnosť zdokumentovať dopravnú situáciu kamerovým systémom, fotografiou alebo inými technickými spôsobmi zákon o priestupkoch a ani Správny poriadok policajtovi neukladá. Sťažovateľ sa domnieva, že potom by platilo, že na zadokumentovanie a objasnenie priestupku postačuje iba písomné vyjadrenie a stanovisko hliadky Policajného zboru a nie je potrebný žiadny iný dôkaz. Sťažovateľ odmieta tvrdenie, že policajná hliadka nie je povinná zadokumentovať skutok, ak disponuje zodpovedajúcou technikou. Pretože v danom prípade hliadka Policajného zboru takým zariadením disponovala, sťažovateľ žiadal na podporu svojho tvrdenia predložiť kamerový záznam. Neakceptovaním a nevykonaním tohto dôkazu boli porušené nielen interné právne akty, ale najmä jeho právo na rovnosť postavenia v konaní, pretože sa opäť účelovo nevykonala dôkaz, ktorý však bol v rámci dokumentácie preukázania priestupku dôkazom v prospech priestupcu. Na základe uvedeného sa sťažovateľ opodstatnene domnieva, že skutok nebol spoľahlivo zistený. Všeobecné súdy sa vôbec nezaoberali otázkou, či zastavovanie vozidla bolo uskutočnené zákonom predpísaným spôsobom, a ani nepožadovali predloženie dôkazu o zákonnosti a dôvodnosti zastavovania vozidla. Nie je pravdou, že by vozidlo svojou jazdou spôsobovalo ohrozenie. Sťažovateľ nepopiera, že sa do záznamu písomne vyjadril, avšak svoj podpis dal iba pod text svojho vyjadrenia: „*Ako spolujazdec sa necítim byť podozrivý zo spáchania priestupku — podpis:*“, a nikam inam. V konaní pred všeobecnými súdmi mala byť podľa sťažovateľa riešená pravosť jeho podpisu, keďže dátum a čas jeho vyhotovenia je zaznamenaný priamo v mobilnom telefóne sťažovateľa. Na pojednávaní na krajskom súde chcel sťažovateľ predložiť súdu i ďalší dôkaz o porušení práva, aby jeho vec

bola prejednaná nestrane a nezaujato. Avšak súd tento dôkaz priamo na pojednávaní odmietol vykonať ako zjavne nepodstatný. Nevykonaním tohto dôkazu bolo sťažovateľovi zabránené riadne si uplatniť svoje právo na obranu, v dôsledku čoho bol ukrátený na základnom práve na obranu a ochranu pred zákonom, v práve na rovnosť postavenia v konaní a na ochranu mena a dobrej povesti.

11. Sťažovateľ ďalej argumentoval, že žiadny zákon ani interný akt riadenia nezakazuje a neobmedzuje osobu, proti ktorej koná orgán objasňujúci priestupok, aby jej bolo obmedzené či zakázané právo na vyhotovenie si fotokópií písomností, podkladov a dôkazov, ktoré majú byť proti nej použité. Týmto obmedzením došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a ochranu mena podľa čl. 10 ods. 1 listiny, a teda i čl. 19 ods. 1 ústavy. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol: *„Ak by sťažovateľovi bolo umožnené vyhotoviť si fotokópie písomností zo spracovávaní priestupku vedel by dokázať, že nič okrem svojho písomného vyjadrenia nikde nepodpisoval a teda i to, že vyjadrenie hliadky PZ bolo prispôsobované účelu v čo najväčšej miere poškodiť na právach a právom chránených záujmoch sťažovateľa a to práva na zachovanie dobrej povesti, osobnej cti a ochranu mena podľa čl. 10 ods. 1 Listiny, ako i práva na rovnosť postavenia v konaní, práva byť prejednaný nestranným a nezávislým súdom ako i práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 dohovoru súdom.“*

12. V priestupkovom konaní sa správny orgán nevyrovnal s námietkami sťažovateľa a ním predloženými dôkazmi, nepoužil zásadu *in dubio pro reo*, čo patrí medzi základné princípy demokratického štátu, čím došlo k porušeniu práv sťažovateľa na prejednanie jeho veci nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako i k porušeniu základného práva žalobcu na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a ochranu mena podľa čl. 10 ods. 1 listiny a čl. 19 ods. 1 ústavy.

13. Sťažovateľ zastáva názor, že vydaním a vykonaním rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu správnymi orgánmi, potvrdeného i prejednávajúcimi súdmi na oboch inštanciách, opierajúcimi sa o dôkazy, s ktorými bolo manipulované a ktoré neboli zámerne vykonané, pretože by svedčili v prospech sťažovateľa, došlo súčasne k obmedzeniu

základného práva sťažovateľa na slobodu pohybu v tom, že mu bolo zabránené vo vedení motorových vozidiel, čím bol obmedzený v práve slobodne sa pohybovať motorovým vozidlom. Uvedeným došlo k porušeniu základného práva žalobcu na slobodu pohybu podľa čl. 14 ods. 1 listiny a čl. 23 ods. 1 ústavy.

14. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy a čl.10 ods. 1, čl. 36 ods. 2, čl. 37 ods. 3 Listiny rozsudkom Najvyššieho súdu SR 7Sžo/137/2015 zo dňa 14.12.2016 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici 24S/85/2014-22 zo dňa 20.2.2015 porušené holo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR 7Sžo/137/2015 zo dňa 14.12.2016 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici 24S/85/2014-22 zo dňa 20.2.2015 sa zrušuje.

3. Vec vracia príslušnému správneému orgánu ORPZ VK na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd SR je povinný titulom primeraného finančného zadostučinienia zaplatiť sťažovateľovi 15000... eur.

5. Najvyšší súd je povinný nahradiť sťažovateľovi do 15 dní odo dňa doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

18. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

19. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

20. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody

(m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľa, ktorý namietal porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu, ako aj rozsudkom najvyššieho súdu vydaným v odvolacom konaní.

22. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou proti krajskému riaditeľstvu podanou na krajskom súde domáhal preskúmania zákonnosti jeho postupu a rozhodnutia sp. zn. KRPZ-BB-KD12-46-002/2014 zo 7. mája 2014, ktorým vo veci odvolania sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného riaditeľstva č. ORPZ-VK-OPDP62-245/2013-SK z 3. marca 2014 zmenil toto rozhodnutie vo výroku v časti opisu skutku a jeho kvalifikácie, ktorým sťažovateľ naplnil znaky skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e) a j) zákona o priestupkoch, pričom ostatné časti ostali nezmenené. Prvostupňový správny orgán (okresné riaditeľstvo) predmetným rozhodnutím uznal sťažovateľa vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e) a k) zákona o priestupkoch a uložil mu pokutu 700 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 24 mesiacov na tom skutkovom základe, že sťažovateľ neuposlúchol príkaz na zastavenie osobného motorového vozidla daný policajnou hliadkou idúcou za jeho motorovým vozidlom (urobil tak až na základe signalizačného príkazu po predbehnutí jeho vozidla) a v danom čase riadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu.

23. Krajský súd žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia krajského riaditeľstva zamietol. Na základe odvolania podaného sťažovateľom najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

24. Podstatou námietok sťažovateľa je jeho nesúhlas s rozsudkom krajského súdu ako aj s rozsudkom najvyššieho súdu, ktoré sú podľa jeho názoru nezákonné. Oba všeobecné súdy konajúce v danej právnej veci sa nedostatočne zaoberali námietkami sťažovateľa, ktorými napadol zákonnosť preskúmaných rozhodnutí správnych orgánov, na základe ktorých bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a bola mu uložená sankcia v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona o priestupkoch, a to v dôsledku nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho úradného postupu správnych orgánov pri objasňovaní priestupku, pri ktorom nerešpektovali na vec sa vzťahujúce interné právne akty riadenia. Rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok najvyššieho súdu sú podľa sťažovateľa nedostatočne odôvodnené, teda arbitrárne. Namietanými rozhodnutiami konajúcich všeobecných súdov tak došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie, práva na prerokovanie veci nestranným a nezávislým súdom, práva na rovnosť v konaní, ako aj práva na ochranu mena a dobrej povesti. Vydaním rozhodnutia a zadržaním vodičského preukazu došlo aj k obmedzeniu základného práva sťažovateľa na slobodu pohybu.

25. Ústavný súd konštatuje, že na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku krajského súdu, nie je daná jeho právomoc.

26. Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

27. Proti rozsudku krajského súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal najvyšší súd v rámci odvolacieho konania, čo sťažovateľ aj využil. Tým je zároveň vylúčená v tomto rozsahu právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

28. Odlišná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku najvyššieho súdu.

29. Najvyšší súd ako odvolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo 137/2015 vo svojom rozsudku zo 14. decembra 2016 poukázal na správnosť zistení a záverov krajského súdu a vo vzťahu k najzásadnejšej námietke sťažovateľa, že úradný postup prvostupňového správneho orgánu (okresného riaditeľstva) potvrdený v odvolacom konaní žalovaným správnym orgánom (krajským riaditeľstvom) pri objasňovaní priestupku na úseku cestnej premávky nebol dodržaný, pretože chýba akýkoľvek kamerový záznam alebo iný relevantný dôkaz, uviedol:

„Listinné dôkazy a to správa o objasňovaní priestupku z 04.08.2013, úradné záznamy spísané dňa 04.08.2013 členmi policajnej hliadky, zápis o dychovej skúške z 04.08.2013, preukazujúce skutok spáchaný žalobcom, boli získané zákonným spôsobom, ich hodnovernosť bola spochybňovaná len tvrdením žalobcu, avšak ich hodnovernosť nebola spochybnená žiadnym dôkazom, alebo radením, majúcim základ v objektívne existujúcej skutočnosti. Pokiaľ žalobca žiadal overiť podpis aj na inom liste zápisnice z objasnenia priestupku znalcom z odboru grafológie, za účelom preukázania nehodnovernosti službu konajúcich policajtov, aj podľa názoru odvolacieho súdu vykonanie takéhoto dôkazu sa javí ako nadbytočné, a preto nedôvodné, pretože žalobca pravosť svojho podpisu na predmetnej zápisnici v časti popisu jeho vyjadrenia potvrdil za vlastnoručný podpis.

Odvolací súd vychádzajúc zo svetla skutkových zistení tvrdenia žalobcu, že správne orgány oboch stupňov pri svojom rozhodovaní vychádzali výlučne na základe tvrdení hliadky, ktorá však nevie predložiť žiadne objektívne dôkazy ako fotografie, resp. kamerový záznam, odvolací súd považoval za účelové a zavádzajúce s cieľom vyhnúť sa svojej zodpovednosti za spáchaný priestupok. V danom prípade odvolací súd nezistil také objektívne okolnosti, ktoré by preukázali, že príslušníci z policajného zboru objasňujúci predmetný priestupok konali v rozpore so zákonom, alebo so služobnou prisahou a sledovali iný cieľ ako objasnenie skutočností, ktoré exaktne zistili a následne vyhodnotili ako podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Povinnosť zdokumentovať dopravnú situáciu pri zastavovaní motorového vozidla kamerovým systémom, fotografiou alebo inými technickým spôsobom policajnej hliadke neukladá zákon

o priestupkoch a ani správny poriadok. Z uvedených dôvodov aj podľa názoru odvolacieho súdu výpovede službu konajúcich policajtov v danom prípade je preto nutné považovať za dôkazy hodnoverné a relevantné pre vydanie rozhodnutia. Odvolací súd nemohol prihliadnuť na dôkaz predložený žalobcom dodatočne v odvolacom konaní, pretože pravosť zvukového záznamu zaznamenaného na nosiči CD z ničoho nevyplýva, ako aj nebol zrejmý postup jeho získania žalobcom. Vychádzajúc z obsahu jeho prepisu uvádzaného žalobcom v doplnení odvolania, odvolací súd poukazuje na to, že žalobca mal právo domáhať sa nápravy v priebehu správneho konania, ktorá skutočnosť však z administratívneho spisu a ani zo spisu krajského súdu nevyplýva.“

30. V súvislosti s ďalšou námietkou sťažovateľa o nerešpektovaní interných aktov riadenia vydaných v rámci objasňovania a dokumentovania priestupkov ústavný súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu (na ktorého skutkové zistenia a právne závery poukázal najvyšší súd vo svojom rozhodnutí), keď uviedol:

„Žalobcov poukaz na interné akty riadenia pri ukladaní sankcii za priestupok proti pravidlám bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky nemá žiadny právny význam, pokiaľ žalobca zároveň netvrdil a ani nepreukazoval, že v danom prípade boli konaním správneho orgánu porušené a súčasne tým bol porušený aj všeobecne záväzný právny predpis.“

31. K námietke sťažovateľa o nesprávne stanovenej výške uloženej pokuty najvyšší súd uviedol:

„Vzhľadom na spoločenskú nebezpečnosť protiprávneho konania žalobcu uložená sankcia finančnej pokuty ako aj zákazu činnosti viesť motorové vozidlo je v súlade aj s princípmi individuálnej prevencie, ako aj je v súlade s princípom generálnej prevencie. Žalobcovi bola uložená sankcia za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, porušením dvoch právnych povinností, na základe správnej úvahy... Odvolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by správne orgány oboch stupňov v danom prípade pri ukladaní sankcie žalobcovi vybočili z medzí voľnej úvahy (správneho uváženia)...“

32. V súvislosti s namietaným tvrdením sťažovateľa o porušení označených práv rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vydaným v správnom súdnom

v súvislosti s jeho nedostatočným odôvodnením bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale „len“ preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí a postupov, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd v zásade nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

33. Podľa názoru ústavného súdu namietané rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu, a teda ani krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Najvyšší súd podrobil prieskumu rozhodnutie krajského riaditeľstva a dospel k záveru, že k uloženie pokuty, ako aj vyslovenie zákazu činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 24 mesiacov došlo na základe zákona a v súlade s ním, a to z dôvodu, že boli dodržané zákonné dôvody i z hľadiska formálnych znakov i z hľadiska materiálneho.

34. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že je vylúčené z jeho prieskumnej právomoci ako súdu, ktorý nie je „súdom skutkovým“, vyhodnocovať skutkové okolnosti

namietané sťažovateľom, ktoré predstavujú najzásadnejšiu časť jeho argumentácie uvedenú v sťažnosti, pretože tieto nemôže reálne posúdiť.

35. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné argumenty. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základného práva na súdnu ochranu a práva spravodlivé súdne konanie neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

36. Porušenie základného práva na rovnosť účastníkov konania, práva na prejednanie jeho záležitosti nestranným a nezávislým súdom, ako aj práva na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a ochranu mena sťažovateľ v podstate spojil s porušením svojho práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, keď neuviedol žiadnu ďalšiu relevantnú argumentáciu na podporu svojich tvrdení o porušení týchto práv, a preto ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a ich porušením.

37. V odôvodnení sťažnosti namietané porušenie práva na slobodu pohybu nebolo sťažovateľom v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný, vymedzené, a preto sa ústavný súd argumentáciou sťažovateľa o jeho porušení nezaoberal.

38. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

39. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2017